

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 6T/57/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115010771
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Fiala
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3115010771.1

Uznesenie

Okresný súd Trenčín samosudcom JUDr. Michalom Fialom v trestnej veci vedenej proti obvinenému C.. C. G., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R. - A., A. XXXX/X pre prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona dňa 18.06.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku s poukazom na § 215 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku a § 9 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku sa zastavuje trestné stíhanie obvineného C.. C. G., nar. XX.XX.XXXX, vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 6T/57/2015, pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na skutkovom základe, že

- od októbra v roku 2013 do konca apríla v roku 2014, C.. C. G. - E. O. E. R. I., Q. XX, R. (ďalej len „O. R. I.“), pri výkone jeho sudcovskej právomoci v mieste sídla O. E. R. I., trikrát z nedbanlivosti podstatne sťažil splnenie dôležitej úlohy a spôsobil tým iný obzvlášť závažný následok, a to nasledovným spôsobom:

v bode č. 1)

vo väzobnej trestnej veci vedenej na O. R. I. pod sp. zn. XT/XX/XXXX, ako Q. s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, nepredložil v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 76 ods. 3 Trestného poriadku, t.j. v piatich pracovných dňoch pred uplynutím lehoty trvania väzby obvinených B.. G. H. a G. D., ktorá sa končila dňa 21.10.2013, L. predmetnú trestnú vec na rozhodnutie o sťažnosti obvinených proti rozhodnutiu o väzbe, ani v lehote uvedenej v ustanovení § 192 ods. 4 Trestného poriadku, následkom čoho E., ktorému bola trestná vec predložená 30.10.2013, rozhodol dňa 31.10.2013 pod sp. zn. X Tos XXX/XXXX o prepustení obvinených B. z väzby na slobodu, čím C. - E.. svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietahov, § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, § 76 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní a § 192 ods. 4 Trestného poriadku, podľa

ktorého o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe po podaní obžaloby podľa § 76 ods. 3 rozhodne nadriadený súd najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní.

v bode č. 2)

vo väzobnej trestnej veci vedenej na O. pod sp. zn. XT/XX/XXXX, ako Q. s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, nerozhodol v predmetnej trestnej veci o žiadosti obžalovaného G. o prepustenie z väzby na slobodu prednostne a urýchlene, ale až po 85 dňoch od podania žiadosti, taký postup bol L. vyhodnotený ako prieťahy v konaní a porušenie práv obžalovaného, pričom v dôsledku týchto skutočností senát L. uznesením pod sp. zn. XTos XXX/XXXX z 05.11.2013 prepustil obžalovaného G. z väzby na slobodu, čím C. - E. O. svojim konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojim konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene,

v bode č. 3)

vo väzobnej trestnej veci vedenej na O. pod sp. zn. XT/XX/XXXX proti obžalovaným C., G. a G., ako Q. s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, určoval termíny hlavných pojednávaní takým spôsobom, že intervaly medzi hlavnými pojednávaniami boli neprimerane dlhé a navyše počas dvoch hlavných pojednávaní nevykonal žiadne dokazovanie a ani žiadny úkon umožňujúci a smerujúci k vykonaniu dokazovania, čím svojim konaním spôsobil v predmetnom trestnom konaní prieťahy, na základe ktorých následne senát L. uznesením pod sp. zn. XTos/XX/XXXX zo 06.04.2014, rozhodol o prepustení obžalovaných C., G. a G. z väzby ihneď na slobodu, čím C. - E. svojim konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojim konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene.

pretože ide o osobu, ktorá je za skutky, ktoré sú jej kladené za vinu vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku a trestné stíhanie obvineného je neprípustné.

o d ô v o d n e n i e :

Podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou osem rokov preskúma samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu trestné stíhanie zastaví, ak sú tu okolnosti uvedené v § 215 ods. 1.

Podľa § 215 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný.

Podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu nepodliehajú osoby, ktoré požívajú imunity a výsady podľa zákona alebo podľa medzinárodného práva.

Podľa Čl. 145 ods. 2 druhá veta Ústavy SR rozsah imunity sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 29a ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, za rozhodovanie nemožno sudcu ani príseďiaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií.

Podľa Čl. 148 ods. 4 Ústavy SR v znení účinnom od 1.9.2014 za rozhodovanie nemožno sudcu ani príseďiaceho sudcu z radov občanov stíhať, a to ani po zániku ich funkcie.

Vzhľadom k tomu, že priamo zo skutkových viet obžaloby vyplýva, že obžalovaným je E. a konaní, ktoré sú mu kladené za vinu sa mal dopustiť v rámci jeho rozhodovania o väzbe v trestných konaniach, v ktorých bol Q., súd po podaní obžaloby preskúmal či konania, ktoré sú obvinenému kladené za vinu nespádajú pod rozhodovanie E., na ktoré sa tak v čase spáchania skutkov, ako aj v súčasnosti vzťahuje tzv. funkčná imunita E. podľa § 29a ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. a v súčasnosti aj podľa Čl. 148 ods. 4 Ústavy SR, v zmysle ktorých ustanovení za rozhodovanie nemožno sudcu ani príseďiaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií, a teda, či obvinený nie je osobou, ktorá podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku nepodlieha pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Po preskúmaní obžaloby a obsahu vyšetrovacieho spisu súd konštatuje, že za bežných okolností by mal bez ďalšieho vysvetľovania trestné stíhanie obvineného zastaviť bez toho, aby sa vecou ďalej zaoberal, pričom by mal len sucho konštatovať, že skutky, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie proti obvinenému spadajú do rozhodovacej činnosti sudcu, pre ktoré je obvinený vyňatý spod pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

Vzhľadom k tomu však, že v otázke čo je potrebné považovať za rozhodovanie sudcu, pre ktoré je sudca vyňatý z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a trestného súdu stále nie je jasno, o čom svedčí skutočnosť, že v prípade obvineného bola podaná na súd obžaloba, pričom takéto suché rozhodnutie súdu by mohlo vyvolávať aj pochybnosti, a vzhľadom k tomu, že prípad obvineného súd považuje za vážnu systémovú záležitosť a precedens, ktorý by mohol mať širšie dôsledky, a ku ktorému došlo celkom zrejme v dôsledku ostatných legislatívnych zmien, podľa ktorých na začatie trestného stíhania sudcu už nie je potrebný súhlas ústavného súdu, sa súd rozhodol veci a odôvodneniu venovať podstatne viac času a priestoru a svoje rozhodnutie širšie odôvodniť a to aj na úkor iných vecí.

V súvislosti s funkčnou imunitou sudcu za rozhodovanie súd považuje za dôležité uviesť, že ide o tzv. hmotnoprávnu, nie procesnú imunitu.

Zákon bližšie pojem rozhodovanie sudcu nedefinuje. Za rozhodovanie sudcu súd považuje proces aplikácie, ako aj samotnú aplikáciu právnych predpisov sudcom v rámci jeho právomoci. Pod pojmom aplikácia v práve je potrebné rozumieť použitie právnych noriem na konkrétny prípad. Rozhodovanie sudcu je tak možné vo všeobecnosti definovať ako postup sudcu v rámci jeho právomoci ako aj postup sudcu pri použití právnych noriem a samotné použitie právnych noriem sudcom v konkrétnom prípade v rámci jeho právomoci. Zároveň súd uvádza, že rozhodovanie sudcu zahŕňa také subjektívne kategórie ako sú vyhodnocovanie dôkazov jednotlivo, vo vzájomnej súvislosti a celej dôkaznej situácie, ustaľovanie skutkového stavu, následnú subsumpciu zisteného skutkového stavu pod príslušné právne normy, výklad právnych noriem, určovanie postupu pri rozhodovaní a priorit rozhodovania, ako aj samotné rozhodnutie a pod.

Otázkou, čo je potrebné rozumieť pod pojmom rozhodovanie sudcu, resp. rozhodovacia činnosť sudcu, sa už vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberali aj iné súdy.

Najvyšší súd SR v konaní 3 SŽi 7/2009 konštatoval, že „Rozhodovacia činnosť súdu je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu súdnych orgánov konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, v správnom súdnictve o preskúmaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (čl. 142 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky, rovnako aj kompetenciu ústavného súdu rozhodovať vo veciach podľa čl. 125, čl. 125a, čl. 125b, čl. 126, čl. 127, čl. 127a, čl. 128, čl. 129 Ústavy Slovenskej

republiky. V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdu rozumie konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci, t.j. od začatia konania (na základe návrhu alebo bez návrhu) cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia súdu v konkrétnej právnej veci. Za uvedené procesné úkony alebo procesné rozhodnutia možno považovať napríklad ustanovenie tlmočníka, znalca, opatrovníka, rozhodnutie o námietke zaujatosti, ktorých spoločným znakom je, že nejde o rozhodnutia konečné, ale po ich vydaní konanie pred súdom pokračuje.

Najvyšší súd SR v konaní 8 SŽi 3/2011 konštatoval, že „Rozhodovacou činnosťou ústavného súdu je potrebné rozumieť postup smerujúci k prejednaniu a rozhodnutiu veci, ktorá patrí do kompetencie ústavného súdu. Podstatou súdneho rozhodovania je vydanie rozhodnutia, ktorým vo výroku ústavný súd vyjadří svoj záväzný právny názor. V užšom význame sa rozhodovacou činnosťou rozumie konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci, t.j. od začatia konania cez jednotlivé procesné úkony, formou procesných čiastkových rozhodnutí, prípadne neformalizovaných úkonov súdu (výzvy účastníkom, prípisy a i.) až po rozhodnutie vo veci samej (ku ktorému záveru dospel aj iný senát tunajšieho súdu vo veci sp.zn. 3 SŽi 7/2009, pričom odvolací súd nezistil dôvody od týchto záverov sa odchýliť.“

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí PL. ÚS 101/2011 konštatoval, že „Nevyhnutnou podmienkou udelenia súhlasu na trestné stíhanie je skutočnosť, že na trestné stíhanie pre skutok, ktorý má byť jeho predmetom, sa nevzťahuje imunita sudcu, ktorá by znamenala jeho vyňatie z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a neprípustnosť trestného stíhania (PL. ÚS 3/06, PL. ÚS 66/07). Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť konanie uvedené v žiadosti generálneho prokurátora, a to z hľadiska rozsahu imunity sudcu v zmysle čl. 145 ods. 2 druhej vety ústavy a ustanovenia § 29a ods. 1 zákona o sudcoch, podľa ktorých za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií“. Zároveň ústavný súd v uvedenom rozhodnutí, ktoré sa týkalo skutku, ktorého sa mal dopustiť sudca krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu o väzbe, teda v analogickom prípade ako v prípade obvineného uviedol, že „Súčasťou rozhodovacej činnosti sudcu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu o väzbe sú úkony realizované od predloženia veci nadriadenému súdu do jeho rozhodnutia, a to vrátane určenia termínu neverejného zasadnutia senátu a samotného rozhodovania o sťažnosti.“

Po vykonaní komparácie toho, čo súd považuje za rozhodovanie, resp. rozhodovaciu činnosť sudcu dospel k záveru, že jeho definícia uvedených pojmov je súladná s tým, ako boli už zadefinované rozhodnutiami nielen Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Uvedené rozhodnutia dokonca definovali aj rozhodovaciu činnosť tak v širšom (kompetencia súdu alebo sudcu všeobecná) ako aj užšom zmysle (kompetencia súdu alebo sudcu v konkrétnom prípade), pričom mu nie je zrejmy žiadny logický a rozumný argument, prečo by sa mal od uvedených definícií odchýliť.

Na podporu správnosti toho, ako bol pojem rozhodovanie definovaný vyššie uvedenými rozhodnutiami súdov súd uvádza, že našiel definície pojmu rozhodovanie aj v iných prameňoch. Rozhodovanie bolo definované ako proces voľby <https://www.inclick.sk/returns/redirect.php?goto=3204&pr=0.17&w_id=205&tstamp=1432725599&pid=774&cd=7f70545c335597ff506d6a4ad2cabb7d&f=1> medzi variantnými možnosťami dosiahnutia stanovených cieľov, je teda procesom výberu najlepšieho z možných riešení formulovaného problému rozhodovania. Rozhodovanie vo svojej podstate znamená variantné riešenie problému. Rozhodnutie je výsledkom rozhodovania, ide o vlastný akt voľby takého riešenia problému rozhodovania, ktoré vedie k splneniu cieľov najefektívnejším spôsobom. Rozhodovanie môže prebiehať vo forme jednorázového aktu - pri rutinných riešeniach jednoduchých problémov a logického sledu fáz - pri riešení zložitých problémov rozhodovania. Pôvodcu tejto definície však súd nevedel ustáliť. Wikipédia uvádza, že rozhodovanie je súbor psychických procesov <http://sk.wikipedia.org/wiki/Psychick%C3%BD_proces>, ktorých zmyslom je vyhľadať optimálny cieľ a vhodný spôsob konania v určitej situácii; druhá fáza vôľového konania <http://sk.wikipedia.org/wiki/V%C3%B4v%C4%BEov%C3%A9_konanie>, spočívajúca v riešení konfliktnej situácie <http://sk.wikipedia.org/wiki/Konfliktn%C3%A1_situ%C3%A1cia>; sekvencia krokov vedúca k vybratiu jedného variantu z možných riešení daného problému <http://sk.wikipedia.org/wiki/Rie%C5%A1enie_prob%C3%A9mu>. Rozhodovanie môže vyústiť do rozhodnutia <<http://sk.wikipedia.org/wiki/Rozhodnutie>>. Súd tak dospel k záveru, že sudca je podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku hmotnoprávne vyňatý z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu v prípade, ak by predmetom obžaloby a trestného konania malo byť posudzovanie a orgány činné v trestnom konaní a trestný súd by mali posudzovať postup sudcu v rámci jeho právomoci, ako aj postup sudcu pri použití právnych noriem

a samotné použitie právnych noriem v konkrétnej veci spadajúcej do jeho právomoci. Ak by mali posudzovať a riešiť iba otázku, či sudca v procese voľby <https://www.inclick.sk/returns/redirect.php?goto=3204&pr=0.17&w_id=205&tstamp=1432725599&pid=774&cd=7f70545c335597ff506d6a4ad2cabb7d&f=1> medzi variantnými možnosťami dosiahnutia stanovených cieľov a v procese výberu najlepšieho z možných riešení formulovaného problému rozhodovania v rámci svojej rozhodovacej právomoci postupoval správne, správne aplikoval právne normy, našiel optimálne alebo správne riešenie a v prípade ak nie, vyvodzoval jeho trestnú zodpovednosť. Súd konštatuje, že orgány činné v trestnom konaní a trestný súd by tak vstupovali zákonom ustanovenej kompetencie (právomoci) iného sudcu a posudzovali a riešili otázky, ktorých riešenie patrilo do jeho kompetencie (právomoci), prípadne do kompetencie (právomoci) súdov v rámci inštančného postupu, nebudaj v ešte živých veciach.

Po preskúmaní obžaloby na obvineného súd dospel k záveru, že skutky, ktoré sú obvinenému kladené za vinu v zmysle obžaloby, sa týkajú jeho postupu vo veciach, ktoré spadali do jeho právomoci a majú spočívať v nesprávnej aplikácii právnych predpisov upravujúcich jeho postup z nebanlivosti, čo predstavuje rozhodovanie (rozhodovaciai činnosť) sudcu, na ktoré skutky sa tak vzťahuje hmotnoprávna imunita sudcu podľa § 29a ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. a v súčasnosti aj priamo podľa Čl. 148 ods. 4 Ústavy SR.

Vzhľadom k tomu, že Slovenská republika je v súčasnosti súčasťou Európskej únie, súd konštatuje, že okrem slovenského právneho poriadku je pre súd záväzný aj právny poriadok Európskej únie, ktorý je povinný vo svojej rozhodovacej činnosti či už priamo (priame použitie európskych právnych noriem, ktoré majú prednosť pre vnútroštátnymi), alebo nepriamo (pri výklade vnútroštátnych právnych noriem) aplikovať.

Právo Európskej únie je vybudované na všeobecných zásadách (princípoch), ktoré vyjadrujú základné ponímanie práva a spravodlivosti a ktoré musia byť dodržiavané nielen v úniomom právnom poriadku, ale aj v právnych poriadkoch členských štátov. Ustanovenia právnych poriadkov členských štátov, ktoré patria do pôsobnosti úniového práva, musia byť tiež v súlade so všeobecnými úniovými zásadami. Dôsledkom tejto povinnosti je pravidlo, že orgány konajúce v mene členského štátu nesmú aplikovať akékoľvek vnútroštátne ustanovenie, ktoré by bolo v rozpore so všeobecnými zásadami a musia prednostne aplikovať všeobecné úniové zásady. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je v medziach svojich právomocí povinný vykladať vnútroštátne ustanovenia patriace do pôsobnosti úniového práva v súlade s úniovými právnymi zásadami vrátane a predovšetkým základných práv.

Súčasťou práva EÚ sú taktiež odporúčania a stanoviská, ktoré inštitúciám únie umožňujú nezáväzne sa vyslovovať k určitým otázkam. Odporúčania vyzývajú adresátov na zaujatie určitého postoja alebo ich osobitne usmerňujú a stanoviskami vyjadrujú inštitúcie únie svoj názor na určitú situáciu. Napriek tomu, že odporúčania a stanoviská nemajú priamy účinok, môžu vyvolávať nepriame právne účinky, ak vytvárajú podmienky na prijatie záväzných aktov alebo ak inštitúcia, ktorá ich prijala, zaviazala samu seba takým spôsobom, že vytvorila stav legitímnej dôvery, ktorá môže byť predmetom súdneho konania. Podľa Súdného dvora EÚ vnútroštátny súd je na účely rozhodnutia povinný prihliadať na odporúčania vtedy, keď objasňujú výklad vnútroštátnych ustanovení prijatých na účely vykonania odporúčaní, alebo keď dopĺňajú záväzné ustanovenia úniového práva.

Zásada zákonnosti sankcií v práve únie vyžaduje, aby sankcie trestnej alebo netrestnej povahy mohli byť ukladané iba na jasnom a jednoznačnom právnom základe. Zásada zákonnosti trestných činov a trestov vyžaduje, aby právny subjekt mohol na základe znenia príslušného ustanovenia a prípadnej súvisiacej judikatúry vedieť, ktoré konanie a ktoré opomenutie zakladá jeho trestnú zodpovednosť. Zásada retroaktivity bráni nielen retroaktívnemu uplatneniu novej normy, ale aj použitiu nového výkladu pôvodnej normy, ktorý nebolo možné rozumne predvídať v čase porušenia právnej normy, najmä vzhľadom na výklad zaužívaný v tom čase v judikatúre týkajúcej sa dotknutého ustanovenia. Podľa úniovej zásady ne bis in idem tá istá osoba nesmie byť potrestaná viac ako jedenkrát za to isté konanie s cieľom chrániť ten istý právny záujem. Analogicky a podporne by súd chcel poukázať aj na zásadu inštitucionálnej rovnováhy, ktorá znamená, že každá inštitúcia vykonáva svoje právomoci rešpektujúc právomoci ostatných inštitúcií,...

Vzhľadom na vyššie uvedené zásady súd konštatuje, že napriek tomu, že v ostatnom období došlo k uskutočneniu legislatívnych zmien v oblasti imunity sudcov, po preskúmaní uvedených zmien súd nezistil, že by sa uskutočnené legislatívne zmeny obsahovo dotkli podstaty hmotnoprávnej imunity sudcov za rozhodovanie. Jediný rozdiel je v tom, že na začatie trestného stíhania sudcu nemusí byť daný súhlas ústavného súdu. Súd tak konštatuje, že ak by aj malo dôjsť k novému výkladu v oblasti hmotnoprávnej imunity sudcov za rozhodovanie oproti ustálenej judikatúre, na čo však súd nevidí žiadny dôvod, možnosť postihu obvineného sankciami trestného práva by sa súdu javila vzhľadom na ustálenú judikatúru v rozpore so zásadou zákonnosti trestných činov a trestov, ktorá vyžaduje, aby právny subjekt

mohol na základe znenia príslušného ustanovenia a prípadnej súvisiacej judikatúry vedieť, ktoré konanie a ktoré opomenutie zakladá jeho trestnú zodpovednosť a so zásadou retroaktivity, ktorá bráni nielen retroaktívnemu uplatneniu novej normy, ale aj použitiu nového výkladu pôvodnej normy, ktorý nebolo možné rozumne predvídať v čase porušenia právnej normy, najmä vzhľadom na výklad zaužívaný v tom čase v judikatúre týkajúcej sa dotknutého ustanovenia. Podľa názoru súdu možno konštatovať, že možnosť obvineného očakávať takýto postih by sa v čase, kedy mali byť skutky spáchané, navyše formou opomenutia, nebolo možné rozumne predvídať.

Okrem toho by súd chcel poukázať na skutočnosť, že objektívna stránka trestného činu marenia úlohy verejným činiteľom je podľa jeho názoru koncipovaná tak široko a všeobecne až umožňuje arbitrárnosť, pričom sa mu javí, že možnosť ukladať sankcie na základe takto široko koncipovanej skutkovej podstaty by najmä v prípade použitia extenzívneho výkladu mohlo byť v rozpore so zásadou zákonnosti sankcií, ktorá vyžaduje, aby sankcie trestnej alebo netrestnej povahy mohli byť ukladané iba na jasnom a jednoznačnom právnom základe.

Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že voči obvinenému má byť súčasne vedené nielen trestné konanie, ale aj disciplinárne konania za tie isté skutky. Súčasné vedenie trestného stíhania proti obvinenému a prípadné duplicitné potrestanie obvineného sankciami trestného práva sa z tohto pohľadu súdu javí, po zohľadnení skutočnosti, že skutky, ktoré sú obvinenému kladené za vinu by mohli byť iba prečinmi, v prípade ktorých je potrebné skúmať nielen formálnu, ale aj materiálnu stránku, po zohľadnení toho, čo súd uviedol v predchádzajúcich odsekoch a po zohľadnení subsidiarity trestného práva, aj v rozpore so zásadou ne bis in idem.

Podľa Čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom.

Z tohto pohľadu by sa súdu, po zohľadnení zásad práva EÚ, trestné stíhanie obvineného aj v prípade, že by urobil iný výklad právnych noriem javilo ako v rozpore s vyššie uvedeným článkom Charty základných práv Európskej únie, pričom opätovne zdôrazňuje, že zastáva názor, že nevidí žiadny dôvod na zmenu ustálenej judikatúry.

Z Odporúčania č. (94) 12 Výboru ministrov určeného členským štátom Rady Európy o nezávislosti, efektívnosti a úlohe sudcov, ktoré je aplikovateľné na všetky osoby vykonávajúce sudcovské funkcie vyplýva, že výkonná a zákonodarná moc by mali zabezpečiť sudcom nezávislosť a tiež to, že nikto nepodniká opatrenia, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť sudcov. V rozhodovacom procese sudcovia majú byť nezávislí a konať bez akéhokoľvek obmedzovania, neprípustného vplyvu, nátlakov, hrozieb alebo nevhodných zasahovaní, či už priamych alebo nepriamych, zo strany kohokoľvek alebo z akéhokoľvek dôvodu. Sudcovia nemajú byť povinní podávať správu o podstate veci v ich prípadoch nikomu mimo justície. V prípade spáchania disciplinárnych deliktov musia byť prijaté také opatrenia, ktoré neohrozujú sudcovskú nezávislosť, predovšetkým vytvorením osobitného oprávneného orgánu, ktorého úlohou má byť uplatňovanie všetkých sankcií a disciplinárnych opatrení, pokiaľ tieto nie sú súčasťou právomoci súdu, a ktorého rozhodnutia majú byť preskúmateľné najvyšším súdnym orgánom alebo, aby to bol tento samotný najvyšší súdny orgán. Zákon má zaručiť také zodpovedajúce procesné pravidlá, aby sudca mal všetky záruky na spravodlivý proces v súlade s ustanoveniami Dohovoru.

Zo Stanoviska č. 3 Poradnej rady európskych sudcov (CCJE), ktoré bolo dané do pozornosti Výboru ministrov Rady Európy, ktorá 5° Záveroch týkajúcich sa zodpovednosti sudcov sa v bode 75. ii) konštatuje, že pokiaľ ide o trestnú zodpovednosť sudcov, CCJE sa domnieva, že sudcovia by nemali čeliť trestnej zodpovednosti za neúmyselné porušenie povinností sudcu, pričom zároveň v bode 76. ii) pokiaľ ide o občianskoprávnu zodpovednosť konštatuje, že sa domnieva majúci na pamäti princíp nezávislosti, že ani nie je vhodné, aby sudca v súvislosti s výkonom sudcovskej funkcie čelil akejkolvek osobnej zodpovednosti, vrátane regresnej náhrady voči štátu, okrem prípadov úmyselného zavinenia.

Vzhľadom na Odporúčanie č. (94) 12 Výboru ministrov určeného členským štátom, podľa ktorého výkonná a zákonodarná moc by mali zabezpečiť sudcom nezávislosť a tiež to, že nikto nepodniká opatrenia, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť sudcov a riešenie disciplinárnych deliktov sudcov má byť riešené predovšetkým osobitným oprávneným orgánom tak, aby nebola ohrozená sudcovská nezávislosť, súd vzhľadom na skutočnosť, že podľa práva Slovenskej republiky je vytvorený osobitný orgán na riešenie prípadných disciplinárnych previnení sudcov zastáva názor, že trestné stíhanie sudcov za skutky, ktoré možno charakterizovať ako disciplinárne previnenia môže narúšať vnútroštátnu inštitucionálnu rovnováhu. Okrem toho trestné stíhanie obvineného by bolo v rozpore so stanoviskom č. 3 CCJE, podľa ktorého by sudcovia nemali čeliť trestnej zodpovednosti za neúmyselné porušenie povinností sudcu.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd konštatuje, že jeho výklad vnútroštátnych právnych noriem upravujúcich exempciu obvineného spod pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a trestného súdu za skutky, ktoré sú obvinenému kladené za vinu v zmysle obžaloby, aj s poukazom na doterajšiu ustálenú judikatúru, nieže nie je kontra legem podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ale je aj plne v súlade s odporúčaniami a stanoviskami vydanými inštitúciami EÚ, ako aj v súlade so základnými zásadami úniového právneho poriadku. Naopak, iný výklad hmotnoprávnej imunity sudcov za rozhodovanie by išiel nielen proti vyššie uvedeným odporúčaniam a stanoviskám a súd by vykladal právne normy v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou ústavného súdu, ale zároveň prípadne konštatoval vinu a ukladal trest obvinenému aj v rozpore so všeobecnými zásadami úniového práva.

Súd zastáva názor, že aj v prípade ak by nemal povinnosť zohľadňovať vyššie uvedené zásady, odporúčania a stanoviská pri výklade vnútroštátnych právnych noriem, podľa jeho názoru majú takú vnútornú logiku a z toho vyplývajúcu argumentačnú silu, že by ich bolo možné použiť vždy ako výkladové pravidlá vnútroštátnych právnych noriem, pokiaľ by neprichádzalo k výkladu kontra legem.

V súvislosti s funkčnou imunitou sudcov súd uvádza, že imunita sa sudcom priznáva za účelom nerušeného výkonu funkcie, ktorú majú zverenú a zabezpečuje ochranu sudcom ako stavu. Táto imunita má zaisťiť nezávislosť sudcu predovšetkým na výkonnej moci a zaisťiť jeho sudcovskú právomoc slobodne zisťovať právo. Ako už konštatoval ústavný súd, nemožno ju považovať za nejakú „výsadu“ súdnej moci, ale (a naopak) za nevyhnutný predpoklad naplnenia jej zodpovednosti za nestranné a spravodlivé súdne rozhodnutia. Zakotvenie hmotnoprávnej imunity sudcov za rozhodovanie vo vnútroštátnom právnom poriadku súd považuje za dôležitý systémový prvok zabezpečujúci rovnováhu mocí, ktorý záujem súd považuje za dôležitejší ako záujem na potrestaní prípadného individuálneho zlyhania prostriedkami trestného práva. Súd zároveň uvádza, že zákon by mal platiť pre každého a to nielen v tom smere, že ak niekto spácha trestný čin mal by byť za tento trestný čin spravodlivo potrestaný, ale aj v tom smere, že každý môže byť potrestaný iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom ani obvinený nie je výnimkou.

K samotným skutkom, ktoré sú obvinenému kladené za vinu, ich právnej kvalifikácii a právnej konštrukcii obžaloby súd vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť zopár poznámok z hľadiska trestného práva bez toho, aby robil konkrétne závery okrem tých, ktoré považuje za nevyhnutné za účelom odôvodnenia svojho rozhodnutia vzhľadom tomu, že vo veci obvineného nie je ani obhajcom, ani žalobcom a nemal byť ani sudcom, po zohľadnení skutočností, že skutky, ktoré sú obvinenému kladené za vinu by mali vyhodnocovať na to zákonom povolané orgány, do ktorých kompetencie by súd nemal zasahovať.

Objektívna stránka trestného činu marenia úlohy verejným činiteľom je formulovaná tak široko, až ju súd považuje za potencionálne nebezpečnú. Pri jej extenzívnom výklade by bolo totiž možné na jej podklade per se začať trestné stíhanie vo svojej podstate voči komukoľvek a za čokoľvek. Postačuje iba vôľa a pocit, že je niečo dôležité. Chyby robí každý, pričom ich výskyt sa priamoúmerne zvyšuje so zvyšovaním zložitosti a objemu procesov, ktoré prebiehajú a závisí aj od podmienok, v ktorých sa pracuje, pričom ich stačí iba vyhľadať. Nebezpečnosť súd vidí predovšetkým v tom, že nie je ani potrebné, aby bola vôľa motivovaná či už zlým úmyslom alebo zištným záujmom, ale úplne postačuje, aby bola motivovaná bona fide v spojení s nekritickým myslením. Mohlo by sa tak stať, že v dôsledku extenzívneho výkladu uvedenej skutkovej podstaty by trestným stíhaniam mohli začať čeliť vo svojej podstate bezúhonné osoby, ktoré nejakým spôsobom neúmyselne pochybili.

Podľa extenzívneho výkladu obžaloby by sudcovia mohli byť trestne stíhaní napr. v prípadoch, v ktorých ústavný súd rozhodol o prietahoch v konaní a priznal náhradu vo výške presahujúcej 266,- Euro, nieto vo výške 2660,- Euro, čo predstavuje väčšiu škodu, ktorý následok by mohol byť priamo pripísateľný sudcom, ktorí v daných veciach rozhodovali. Využitie je však omnoho širšie. Pripustenie možnosti orgánov činných v trestnom konaní stíhať sudcu za pochybenia v rozhodovaní podľa názoru súdu predstavuje až príliš veľké riziko možného zneužitia. Súd zároveň poukazuje na určitý paradox, že takýto extenzívny výklad by mohol byť nebezpečný najmä pre tých verejných činiteľov, ktorí funkčnú imunitu nepoživajú, napr. pre samotné orgány činné v trestnom konaní, pokiaľ by súdy rozhodli analogicky ako v prípade obvineného o porušení práv obvinených a v prípravnom konaní by došlo i ich prepusteniu.

Súd však uvádza, že aj v slovenskom trestnom práve platia dôležité zásady, ktoré by sa mali dodržiavať. A to zásada striktné reštriktívneho výkladu trestných noriem (nieto všeobecných skutkových podstát), pričom súd zastáva názor, že pri výklade je potrebné brať zreteľ nielen na zmysel a podstatu právnych noriem, ale je ich potrebné vykladať vo vzájomných súvislostiach, zásada neprípustnosti extenzívneho výkladu a zásada subsidiarity trestného práva.

Trestný čin zároveň musí vykazovať obligatórne znaky objektívnej stránky a to konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom (tzv. kauzálny nexus). V zmysle slovenského trestného zákona zároveň platí, že v prípade prečinov je potrebné dôsledne skúmať aj materiálnu stránku činu

a to spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a. To znamená, že je potrebné prihliadať na to či bol skutok spáchaný konaním alebo opomenutím, pričom ho nie je možné vyhodnocovať iba izolovane, ale je ho potrebné vyhodnocovať zo širšieho kontextu. To znamená, či má zo širšieho pohľadu nejaký významnejší reálny následok, ktorý je pripísateľný páchatel'ovi, či pochybenie nie je vyvolané okolnosťami a podmienkami, ktoré nemohol reálne ovplyvniť a teda aká je miera zavinenia páchatel'a, pričom významná je aj pohnútko.

Z ustanovenia § 1 Tr. vyplýva, že účelom trestného konania je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov podľa zákona. Z uvedeného ustanovenia zároveň vyplýva povinnosť rešpektovať základné práva a slobody fyzických a právnických osôb. Z uvedeného ustanovenia pritom súdu nevyplýva, že by účelom trestného konania bola väzba obvinených.

V ďalších ustanoveniach trestného poriadku sa v súvislosti s väzbou obvinených uvádza, že obvinený „môže“ byť vzatý do väzby a predĺžiť lehotu väzby „možno“, a to len za striktno ustanovených podmienok, pričom väzba môže trvať len nevyhnutný čas. Súd tak konštatuje, že väzba je trestným poriadkom koncipovaná iba ako procesný zabezpečovací inštitút, pričom nie je pravidlom, ale iba výnimkou z pravidla, že trestné stíhanie sa vedú neväzobne.

V ustanovení § 2 ods. 6 Tr. poriadku je síce zakotvená povinnosť väzobné veci vybavovať prednostne a urýchlene a v ďalších ustanoveniach sú ustanovené lehoty dokedy je potrebné o väzbe rozhodnúť, avšak je potrebné si položiť otázku prečo sú zákonom ustanovené takéto povinnosti.

Súd konštatuje, že vzhľadom k tomu, že v Slovenskej republike je zakázaný trest smrti, je obmedzenie osobnej slobody najzávažnejším zásahom do základných ľudských práv zo strany orgánov štátu. Za druhý najzávažnejší zásah do základných ľudských práv súd považuje vedenie trestného stíhanie, pričom súd poukazuje na skutočnosť, že nielen podľa Ústavy SR, ale aj podľa noriem vyššej právnej sily sa každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Na základe uvedeného súd konštatuje, že povinnosť vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene a rozhodnúť v zákonom stanovených lehotách je zákonne zakotvená primárne preto, aby nedochádzalo k porušovaniu základných ľudských práv.

Súd tak uvádza, že by mu dávalo väčšiu logiku podanie obžaloby na obvineného z dôvodu, že priedahmi a nedodržaním lehôt mal porušiť základné práva obvinených, ktorú skutočnosť by mal súd v zásade vyhodnotiť ako závažnejšiu ako to, že na slobodu sa mali dostať osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby mali byť naďalej splnené predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie.

Primárne obmedzujú osobnú slobodu osôb orgány činné v trestnom konaní. Policajta kontroluje prokurátor, orgány činné v trestnom konaní kontrolujú súdy vo svojom inštančnom postupe od prvostupňového až možno po ústavný súd alebo Európsky súd pre ľudské práva, pričom vyššie súdy zároveň kontrolujú súdy nižšej inštancie.

Z logiky veci vyplýva, že pokiaľ vyššie súdne inštancie rozhodli o porušení základných práv obvineného nižšími súdnymi inštanciami, nie je dôvod na začatie trestného stíhanie sudcov nižších inštancií z dôvodu porušenia základných ľudských práv, nakoľko ich chráni funkčná imunita, pričom ich pochybenie bolo napravené rozhodnutím vyššej inštancie. Reductio ad absurdum argumentum a maiori ad minus sa táto logická skutočnosť, po zohľadnení toho čo je závažnejšie podľa názoru súdu nedá preklenúť iným výkladom a to takým, že by bolo možné sudcov za to isté konanie trestne stíhať na základe právnej konštrukcie obžaloby, ktorá bola podaná na obvineného s odôvodnením, že v tomto prípade sa na sudcov už funkčná imunita nevzťahuje.

V súvislosti s tým, že v zmysle obžaloby sa obvinenému kladie za vinu, že jeho chybou sa na slobodu mali dostať osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby mali byť naďalej splnené predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie, čo je kvalifikované za obzvlášť závažný následok, súd kladie otázku, čo je dôkazom pravdivosti takéhoto tvrdenia, ktoré by malo byť v trestnom konaní jednoznačne preukázané? Sú to rozhodnutia súdov?

Súd poukazuje na skutočnosť, že v prípadoch, v ktorých obvinený rozhodoval o väzbách iných obžalovaných, konštatoval iba jeden senát odvolacieho súdu vo svojom rozhodnutí a to v konaní XTos/XX/XXXX, že bol naďalej daný dôvod väzby, pričom v ostatných dvoch prípadoch sa odvolacie súdy ku skutočnosti či boli naďalej dané dôvody väzby obžalovaných nevyjadrili a konštatoval to tak vo svojich rozhodnutiach iba sám obvinený. V jednom prípade však rozhodol o prepustení obžalovaného na slobodu a prijal záruku. D. ako dôkaz proti obvinenému o vzniku uvedeného následku tak v jenom prípade slúži iba jeho vlastné rozhodnutie a v jednom prípade nie je žiadne rozhodnutie, z ktorého by vyplývalo, že obžalovaný by mal byť vo väzbe.

Čo však v prípadoch, ak by boli odvolacie súdy toho názoru, že dôvody väzby už pominuli, ale rozhodli sa odôvodniť svoje rozhodnutie jednoduchšou cestou? Alebo čo ak by rozhodnutie či už

prvostupňového alebo druhostupňového súdu bolo svojvoľné a v rozpore s právom? Bolo by možné z takéhoto rozhodnutia vyvodzovať trestnú zodpovednosť voči obvinenému? Sú to oprávnené riešiť orgány činné v trestnom konaní a trestný súd? Ak by si chcel súd o uvedených skutočnostiach urobiť aspoň svoj vlastný názor, musel by tak mať k dispozícii celé trestné spisy, v ktorých obvinený konal a musel by vyhodnotiť celú dôkaznú situáciu a všetky ďalšie skutočnosti vyplývajúce z týchto spisov v čase kedy bolo o väzbách rozhodované, ako aj celý postup pri rozhodovaní, čo však nie je v jeho právomoci. Odpoveď na otázku, že by mal byť niekto vo väzbe, môžu v zmysle príslušných zákonných ustanovení dať iba zákonné súdy, pričom iný súd nie je oprávnený posudzovať, či boli v daných prípadoch dané dôvody väzby, či niekto mal byť vo väzbe alebo nie, prípadne či bolo možné väzbu obžalovaných nahradiť ani to, ktorý súd prípadne pochybil a rozhodol svojvoľne v rozpore s právom. Ak by tak súd konal, vykonával by dokazovanie a posudzoval otázky, ktoré nie sú v jeho právomoci. Problém súd vidí aj v hypotetickom prípade, v ktorom by bola vyvodzovaná zodpovednosť na základe svojvoľného rozhodnutia súdu. Súd poukazuje na skutočnosť, že obvinený minimálne v jednom prípade zvolil istú obranu, ktorej relevantnosť trestný súd vzhľadom na vyššie uvedené nie je oprávnený vyhodnocovať. V zmysle § 116 ods. 2 písm. f) Zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich je disciplinárnym previnením svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré je v rozpore s právom. Z uvedeného vyplýva, že posudzovať rozhodovanie zákonných súdov môžu výlučne disciplinárne senáty, ktoré môžu posudzovať aj prípadnú obranu obvineného, nie však trestný súd.

V tejto súvislosti súd však poukazuje na Princíp I. - Všeobecných princípov týkajúcich sa nezávislosti sudcov ods. 2 písm. a) i., v zmysle ktorého súdne rozhodnutia nemôžu byť preskúmané iným spôsobom ako v odvolacom konaní predpokladanom zákonom.

Súd len vo všeobecnosti považuje za potrebné vzhľadom na vyššie uvedené uviesť, že je na zváženie, či to, že na slobodu sa mali dostať osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby mali byť naďalej splnené predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie je možné považovať za právne relevantný následok konania obvineného. Okrem toho ak by to aj bolo možné, súd zastáva názor, že takýto následok, ktorý ak by aj bolo možné preukázať, sám o sebe nemôže mať nejaký materiálny význam, nielen aby bol sám o sebe následkom obzvlášť závažným. Následok konania obvineného je podľa názoru súdu možné hľadať v iných súvislostiach a aj to iba tam, kde je daný kauzálny nexus (pripísateľnosť obvinenému). Následok musí byť v trestnom konaní preukázaný, pričom súd nepovažuje za vhodné, vzhľadom k tomu, že proti obvinenému sa viedli, resp. aktuálne vedú disciplinárne konania, vo veci obvineného nie je žalobcom, ani obhajcom a nemal byť ani sudcom, aby sa v tejto otázke bližšie vyjadroval, nebudaj vyjadroval čo môže byť príčinou čoho a čo môže byť následkom čoho.

Na záver súd vo všeobecnosti uvádza, že nie len konanie (opomenutie) bez preukázaného následku nemôže byť trestným činom, ale trestným činom nemôže byť ani konanie (opomenutie) s následkom, ktorý nemá materiálny význam a ani konanie (opomenutie) s následkom, ktorý nie je pripísateľný tomu, kto sa pochybenia dopustil.

Podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich je disciplinárnym previnením zavinené nespĺnenie alebo porušenie povinností sudcu.

Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, po zohľadnení zásady Lex specialis derogat legi generali <http://sk.wikipedia.org/wiki/Lex_specialis_derogat_legi_generali>, s poukazom na skutočnosť, že na obvineného s vzťahuje tzv. funkčná imunita za rozhodovanie a na Odporúčanie č. (94) 12 Výboru ministrov určeného členským štátom Rady Európy, ktoré je aplikovateľné na všetky osoby vykonávajúce sudcovské funkcie, z ktorého vyplýva, že výkonná a zákonodarná moc by mali zabezpečiť sudcom nezávislosť a tiež to, že nikto nepodniká opatrenia, ktoré by mohli ohroziť nezávislosť sudcov, pričom sudcovia nemajú byť povinní podávať správu o podstate veci v ich prípadoch nikomu mimo justície, že konanie ktoré je obvinenému kladené za vinu je disciplinárnym previnením, ktorého posudzovanie je v právomoci disciplinárneho súdu, ktorý je prípadne oprávnený vyhodnocovať aj obranu obvineného, a ktorý je oprávnený ako jediný v prípade, ak dospeje k záveru o zavinenom porušení povinností zo strany obvineného, po zohľadnení rozsahu a povahy porušenej povinnosti, spôsobu konania, následku a miery zavinenia, uložiť aj zákonom ustanovenú sankciu.

Podľa Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 144 ods. 1 sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa Čl. 17 ods. 2 Ústavy SR nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd je oprávnený konať iba v rámci svojej právomoci a je viazaný ústavou, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy a zákonom a zároveň, že nikoho nemožno

stíhať inak ako z dôvodov a spôsobom ktorý ustanoví zákon, ktoré právo vyplýva aj priamo z Čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorou je súd viazaný.

Súd zároveň poukazuje Odporúčanie č. (94) 12 Výboru ministrov určeného členským štátom Rady Európy Princíp V. - Sudcovskej zodpovednosti ods. 1, v zmysle ktorého sú sudcovia povinní v priebehu súdneho konania ochraňovať práva a slobody každej osoby. Teda aj obvineného.

Keďže súd po preskúmaní obžaloby a obsahu spisu dospel k záveru, že na skutky, ktoré sa obvinenému kladú za vinu sa podľa § 29a ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. tak v čase spáchania skutkov ako aj v súčasnosti, a v súčasnosti aj priamo podľa Čl. 148 ods. 4 Ústavy SR vzťahuje tzv. funkčná hmotnoprávna imunita a v trestnom stíhaní obvineného tak podľa § 9 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku nemožno pokračovať, nakoľko ide o osobu, ktorá bola v čase spáchania skutkov a aj v súčasnosti je za skutky, ktoré sa jej kladú za vinu vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a trestného súdu podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku, pričom zastáva názor, že ďalším konaním vo veci by nielen prekročil svoju právomoc a porušil citované či už ústavné alebo zákonné ustanovenia, ale porušil by aj základné právo obvineného nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, poukazujúc na zákonné ustanovenie § 1 Tr. poriadku, z ktorého vyplýva dôležitá povinnosť súdu rešpektovať základné práva a slobody a ustanovenie § 9 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, z ktorého vyplýva, že trestné stíhanie obvineného musí byť zastavené, podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, v spojení s § 215 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku trestné stíhanie obvineného zastavil.

Keďže súd zistil v rámci preskúmania obžaloby dôvod na zastavenie trestného stíhania obvineného podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, ktorý postup má prednosť, považoval za bezpredmetné zaoberať sa návrhom obvineného podaným prostredníctvom jeho právneho zástupcu na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku z dôvodu, že mali byť v prípravnom konaní porušené jeho práva na obhajobu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresnom súde Trenčín, ktorá má odkladný účinok.